

Alt-Sosyal dergisi, Kapadokya Üniversitesi Sosyal Sorumluluk Topluluğu bültenidir.

Editör

Aleyna Tulumbacı

Katkıda Bulunanlar

Aleyna Tulumbacı, Arzu Aydoğan, Ayfer Coşkun,
Bedriye Yılmaz, Bülent Özçelik, Dilan Dolgun,
Fatma Göztepe, Gamze Turgaylı Zengin,
Gizem Karabudak, Gül Çandır Saç,
H. Özge Özgenol, İlhan Ulusoy,
İlknur Çağlar, Meryem Öymen,
Nagehan Avcı, Nihan Gizem Kantarcı,
Özge Ulukuş, Sema Çetin, Sena Sapmaz,
Serkan Demirci, Vildan Küsmez

Sayfa ve Kapak Tasarım: İlhan Ulusoy

Adres: Kapadokya Üniversitesi, Mustafapaşa Yerleşkesi,
Ürgüp-Nevşehir

3. SAYIYLA MERHABA

Alt-Sosyal dergisinin 3. Sayısını çıkarmış olmanın heyecanıyla merhaba. Bu sayımız, daha geniş bir katkı ile ortaya çıkıyor. Sosyal Hizmetler Programı olarak çıkarmaya başladığımız dergimiz, bu sayımızda Üniversitemizin diğer pek çok programının katkısıyla zenginleşti. 20 Kasım Dünya Çocuk Hakları Günü dolayısıyla Çocuk Gelişimi Programı öğrencileri ve hocalarının, kar kış demeden yoğun bir emekle hazırladıkları etkinlikler, üniversitemizde çocuk haklarından yana bir tutumu gün yüzüne çıkarırken, dergimizin de daha zengin bir şekilde karşınızda olmasını sağladı. Çocuk Gelişimi Programı öğrencilerinin de katkısıyla dergimizde çocuklar konusunda pek çok yazı yer aldı. Üniversitemizin yeni programlarından olan Ceza İnfaz ve Güvenlik Hizmetleri Programı Başkanı Serkan Demirci ile yaptığımız röportaj da dergimizde önemli bir yer tutuyor. Dergimizin 3. sayısında yaşadığımız bir başka heyecan da, okulumuzun artık bir üniversite olması. Yeni bir üniversitenin ilk öğrenci dergisi olmak, yükümüzü ağırlaştırırken, imkanlarımızı da artırıyor. Dergimiz “taş ormanı” Kapadokya coğrafyasında, öğrencilerin insan ve doğa sorunlarına dikkat çekmek için çıkardıkları bir dergi olma iddiasını sürdürüyor. *Alt-Sosyal* dergisi olarak, bundan sonraki sayılarda da, tüm Kapadokya Üniversitesi ahalisini sesimize ses vermeye davet ediyoruz.

Çocuk Hapiste Büyümez ki!

■ ■ ■ Meryem Öymen

Cezaevindeki tutuklu ve hükümlü annelerin 0-6 yaş grubu çocuklarını bırakacak kimseleri olmaması durumunda çocuklar annelerinin yanında, cezaevinde kalıyor. Türkiye’de 0-6 yaş arası yaklaşık 500’e yakın çocuk cezaevinde kalmaktadır. Altı yaşını geçtikten sonra cezaevinde kalamamaktadırlar.

Cezaevinde Büyüyen Çocukların Yaşadıkları Sorunlar

Emekleme çağında dar alanlarda olduklarından emeklemeyi öğrenemeyen, fiziksel gelişimini sağlıklı tamamlayamayan çocuklar, 3 yaşına geldiklerinde bile yürümekte zorlanıyorlar. Çocukların doğumdan itibaren hem annelerine hem de babalarına ihtiyaçları vardır. Cezaevinde annesiyle kalan, özellikle erkek çocuklar “baba modeli” gereksinimini karşılayamamaktadır. Erkek çocukları hemcinslerinden uzakta olduklarından cinselliğin keşfedildiği bu dönemde cinsel kimlik bunalımı yaşayabiliyorlar. Sürekli kadınların arasında yaşadıklarından kadınları taklit ettikleri görülen erkek çocuklar ağda, makyaj gibi eylemlere eğilim gösterebiliyorlar .Bu durum annelerini de endişelendiriyor. Hapishanelerin birçoğunda oyuncak yasak. İçine bir şey konmuş olmasın diye oyuncakları açıp bakıyorlar. Metal, plastik içeren hiçbir şey içeri alınmıyor, ancak bez bebek filan olabilir (karnını açıp bakmazlarsa, şükrederek). Ayrıca

bir koğuşta bir anne-bebek kalabiliyor, zira koğuştaki diğer mahpusların bebek-çocuk gürültüsünden duydukları rahatsızlık gözetiliyor. Böylece hapishanelerdeki bebekler ve çocuklar başka çocuk görmeden büyüyorlar. Çocuklar psikolojisi bozuk birçok insanla bir aradalar.

Cezaevinde Çocuğunu Büyüten Anneler

Çocuklarını cezaevinde büyüten annelerle yapılan görüşmelerde, görüşülen kadınların bir kısmı “anne”olarak cezaevinde bulunmaları sebebiyle kendilerini başarısız hissetmektedirler.Bir kısmı ise anne olmanın kadınları güçlendirdiğini ve anneliğin kadınların cezaevi ile daha kolay baş etmelerine yardımcı olduğunu ifade etmektedirler. Annelik ile pozitif düşünen ve umut hisseden anneler çocuklarıyla olan ilişkilerini sürdürmektedir. Kurdukları iletişim aracılığıyla kişisel olarak ve anne –çocuk ilişkisi açısından dönüşüm yaşamaktadır (Zeytinoğlu, 2012).

CEZAEVİNDE BÜYÜYEN ÇOCUKLARIN EĞİTİMİ İÇİN PROJELER

İçerde Çocuk Var:

Türkiye’de 0-6 yaş arası yaklaşık 500 çocuk ,annesiyle cezaevinde. Çocukların dezavantajlarını azaltmanın yollarından biri cezaevlerinin içinde çocuklara uygun alanlar

oluşturulması ve eğitim.En temel gelişim süreçlerinde dört duvar arasındalar. İçerde Çocuk Var projesi ile kadın cezaevlerindeki anaokulları yenileniyor ve okulsuz yerlere anaokulları yapılıyor. İçerde Çocuk Var Proje Koordinatörü Yusuf Öztürkkan, var olan binaları da daha donanımlı hale getirdiklerini anlatıyor:

Her şekilde cezaevinin içinde olmasını istemiyoruz çocukların. Ana amacımız bu olmalı. Ama onların hayatlarında bu bir gerçek. Bir şekilde annelerinin yanındalar. Bu da iyi bir şey. Bizlere düşen ödev hayatlarında alacakları temel eğitimde maksimum donanımı onlara sunuyor olabilmek. Yeşil alan yoktu, etrafındaki çitler yoktu. Bisikletler, kum havuzu, endüstriyel bir mutfak yoktu. Mobilyalar değişti. Etraftaki duvarlar boyandı. Dışarıda ders yapabilecekleri platformlar oluşturuldu. İçeride anneleriyle birlikte rahat geçirebilecekleri alan kısıtlı. Ancak anaokulunda kendi akranlarıyla eğitici oyuncaklarla zaman geçiriyorlar. Onun için çok çok önemli bu mekân.

Uçurtmayı Vurmasınlar Sevgi Zinciri projesi:

Bu proje, Adalet Bakanlığı'na bağlı Ceza İnfaz ve Islah Kurumlarında bulunan hükümlü ve tutukluların, 0-12 yaş grubu çocuklarının, fiziksel, bilişsel, duygusal olarak sağlıklarının korunması, gelişimi, topluma uyumu, temel değer ve davranışların kazandırılması, cezaevi yaşamının olumsuz koşullarından bir ölçüde uzaklaştırılarak kreş ve gündüz bakımevleri hizmetlerinden ücretsiz yararlanmaları, ayni-nakdi yardım hizmetlerinden yararlanmaları ve çocuk

kulüplerinde bakımlarının sağlanması amacıyla yürütülmüştür. Dernek olarak insan odaklı çalışmalar gerçekleştirmektedirler.

Ver Elini Güneşe Projesi:

Ver Elini Güneşe üyeleri, “cezaevini normal ve olağan algılayan çocukları, dış dünya ile tanıştırmak ve onlara dış dünyanın güzelliklerini göstererek olması gereken hayata adapte etmek hepimizin üstlenmesi gereken bir sorumluluk” diyorlar. Onlar, cezaevinde doğan veya büyüyen çocukları suça meyilli bireyler değil, topluma yararlı, eğitimsel ve sosyal becerileri tam birer birey olarak aramıza katmayı ve cezaevlerinde yaşayan çocukların fiziki şartlarını daha yaşanılabilir kılmayı arzuluyorlar. Her ne kadar şimdilik yalnızca Ankara sınırları dahilinde faaliyet gösterebiliyor olsalar da, nihai hedefleri cezaevlerinde bir çocuk için hiç uygun olmayan şartlarda yaşamak zorunda kalan çocukların sosyal ihtiyaçlarının yok sayılmaması gerektiği gerçeğini ülke çapında yaymak.

KAYNAKÇA:

Zeyzinoğlu (2012) Cezaevindeki kadınların “Annelik” deneyimleri: Ankara Kadın Kapalı Ceza İnfaz Kurumu Örneği, Yüksek Lisans Tezi Ankara: Hacettepe Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Sosyal Hizmet Anabilim Dalı

www.hurriyet.com

www.haberler.com

www.bianet.org

Kapadokya Üniversitesi'nde Yeni Bir Program: Ceza İnfaz ve Güvenlik Hizmetleri

Program Başkanı Serkan Demirci ile Röportaj

- ■ ■ Aleyna Tulumbacı
- ■ ■ Bedriye Yılmaz

Kapadokya Üniversitesi Meslek Yüksekokulu bünyesine bu akademik yıl yeni bir program katıldı. Ceza İnfaz ve Güvenlik Hizmetleri. Program Başkanı Öğretim Görevlisi Serkan Demirci ile, programın amaçları, içeriği, cezaevlerinde yaşanan sorunlar ve yeni açılan programın bu konuda yapacağı etkileri konuştuk.

Aleyna Tulumbacı: *Programınız hayırlı olsun. Umuyoruz ki geniş bir kitle ile programın sürekliliği devam eder.*

Serkan Demirci: Teşekkür ederim.

Aleyna Tulumbacı: *Geçtiğimiz dönem, Türkiye'nin pek çok üniversitesinde bu program açıldı. Buradaki amaç nedir?*

Serkan Demirci: Daha öncesinde infaz koruma memuru olarak istihdam edilen insanların bir eğitim geçmişi ya da doğrudan bu alanla bağlantılı eğitim imkanı yoktu.

Dolayısıyla bu meslekte profesyonelleşme denilen durumun bu kadar önemli bir meslekte, sıkıntıya düştüğünü gördü Adalet Bakanlığı. Yeni açıldı aslında bu program. Kapadokya Üniversitesi olarak ilk mezunlarımızı seneye vereceğiz. İki yıllık bir program. Yani mesleki bir standardizasyon gelmesi, özellikle insan hakları temelli olarak tutuklu – hükümlü ve infaz koruma memurları arasındaki ilişkinin güçlenmesi, memurların standart bir eğitimden geçmesi, bu programın temel amacıdır.

Aleyna Tulumbacı: *Peki Ceza İnfaz ve Güvenlik Hizmetleri programının açılmasının istihdam açısından nasıl sonuçları olacaktır.*

Serkan Demirci: Bu alanda ciddi bir açık var. Yaklaşık 250.000–300.000'e yakın tutuklu ve hükümlü var şu anda Türkiye'deki kapalı ve açık cezaevlerinde. Adalet Bakanlığı'nın söylediği rakamlara göre 150'ye yakın kapalı ya da açık cezaevi açılması gündemde. Dolayısıyla istihdamı çok

ciddi anlamda gerekli olan, ve bu bölümden mezun olanların doğrudan devlet memuru olarak ya da sözleşmeli olarak istihdam edilebilecekleri bir alan. Bu anlamda işleri kolaylaştıracak bir alan.

Bedriye Yılmaz: Üniversitemizdeki programı diğer üniversitelerdeki programlardan ayıran özellikler nelerdir?

Serkan Demirci: Şimdi biz üniversite olarak iyi bir program kurduk. Çok karmaşık bir alan, kompleks bir alan. İçinde, hukuk var, sosyoloji var, psikoloji var, sosyal hizmet var, işletme var, iktisat var; yani o kadar farklı farklı alanlar ki aslında biz bunları biraz daha dengeli bir şekilde dağıtmaya çalıştık. Şimdi bizim diğer programlardan farkımız şu; Daha psikoloji ve sosyoloji ağırlıklı gidiyoruz. Kendi özel dersleri var mesela özel güvenlik hizmetleri gibi, ya da kurum güvenliği hizmetleri gibi özel, doğrudan bu alana yönelik dersler var. Ama bu derslere ek olarak sosyal psikoloji gibi, psikososyal yaklaşımlar gibi biraz daha psikolojik temelli geliştirmeye çalıştık. Bu programın diğer programlardan müfredat olarak farklılığı budur. Bir de şöyle bir farklılık var; bu programdan mezun olanlar hem infaz ve koruma memuru olarak hem de özel güvenlik olarak çalışabiliyor. Yani tek diplomayla iki farklı iş koluna, gidebiliyorlar. Bu başka üniversitelerde yok. Bazı Üniversitelerde sadece özel güvenlik hizmetlerine yönelik istihdamın sağlandığı özel güvenlik programları var. Bizde ise bu iki programın birleştirilmesi durumu söz konusu. Özellikle avantaj olarak, ders programı çok çeşitli. Örneğin savunma sanatları diye bir dersimiz var. Doğrudan fiziksel aktiviteye ve spora dayalı bir ders. Mesela mesleki müdahale teknik taktikleri isimli bir dersimiz var; bu anlamda farklı bir programız diğer programlara kıyasla.

Bedriye Yılmaz: Cezaevlerinde yaşanan sorunların pek çok boyutu olduğu gibi, sosyal hizmetlere dair boyutları da var. Zaten sizin aynı zamanda Sosyal Hizmet Uzmanı olduğunuzu biliyoruz. Bu anlamda, iki alan arasından nasıl bir ilişki var?

Serkan Demirci: Evet sosyal hizmete dair boyutlar da var. Suçluluk alanı denilen şey, sosyal hizmetin de bir alanı. Mesela bizim kendi eğitim programımızda, ceza infaz ve güvenlik hizmetleri programında kriminoloji diye bir dersimiz var, orada suçluluğu tartışıyoruz. Suçluluk sosyolojisini tartışıyoruz. Suç sosyolojisi ile de bu anlamda bağlantılı. Bizim yakın meslek alanlarımızdan, çalışma alanlarımızdan biri. Sosyal hizmet olarak cezaevlerinde de zaten görev alıyoruz. Hem psiko-sosyal yaklaşımlarda etkili bir şekilde kullanıyoruz, hem de psiko-sosyal servislerden psikologlar ve sosyal hizmet uzmanları istihdam ediliyor cezaevlerinde. Şimdi son dönemlerde “dinamik güvenlik” denilen bir yaklaşım var. Özellikle Avrupa’nın bu gelişmiş infaz koruma sistemlerinde hakim paradigma olarak değerlendirilen bir yaklaşım dinamik güvenlik yaklaşımı. Bu yaklaşımla en temelde vaat edilen şey, bizdeki sistemle çok farklı. Mesela biz hapishanelerin çevresine dikenli teller örüyoruz, yüksek duvarlar örüyoruz ama, hapishanelerde olaylar halen devam ediyor. Dolayısıyla bir yöntem değişikliğine gidilmesi gerekir. İşte bu sorunun cevabı da dinamik güvenlikte ortaya çıkıyor. Orada, mahkum-tutuklu-hükümlü arasında cezaevi ortamında psiko-sosyal yaklaşımların ağırlıklı olarak kullanıldığı bir cezaevi ortamı yaratılıyor. Yani infaz koruma memuru ve tutuklu-hükümlü arasında kurulacak ilişki tamamen psikolojik, psiko-sosyal temele dayanmalı. Bazı yazarlar şunları der: “her tutuklunun, mahkumun, hükümlünün bir tane gardiyan yakın arkadaşı olsun.” Bu

çok radikal bir cümle. Hani bizde hep cezaevlerini katı, sert, şiddetin işkencenin olduğu yerler gibi görülür, burada paradigma evrilmektedir.

Aleyna Tulumbacı; Peki neden cezaevleri katı ve sert olarak görülmektedir ?

Serkan Demirci: Öyle bir algı var. Suç denilen şey, aslında üzerinde durulması konuşulması gereken bir şey. İşte bireysel mi? Toplumsal mı? toplumsal ise neden toplumsal, bireyselse neden bireysel ve bunu etkileyen faktörler ne? Biz suça baktığımızda, suçun yansımalarına baktığımızda aslında, toplumu görüyoruz. Birbiriyle o kadar bağlantılı ki, dediğim gibi, temelde biz eğitimde sosyoloji, psikolojiye yoğunlaşıyoruz. Neden böyle, bu sorunun cevabı çok çetrefilli.

Aleyna Tulumbacı: Cezaevlerinde pek çok çocuğun anneleriyle beraber kalmak zorunda olduğunu biliyoruz. Bu konuda ne düşünüyorsunuz? Çocuğun iyi bir gelişim süreci gösterebilmesi için cezaevinde kalan çocuklar için neler yapılmalı?

Serkan Demirci: Bu çok sıkıntılı bir süreç aslında özellikle de çocuklar için. Şimdi sosyal öğrenme kuramının dediğine göre, suç öğrenilen bir şey. İnsan herhangi bir suçu, suç türü ne olursa olsun öğrenme yoluyla algılayabilir, yapabilir. Bu öğrenme yoluyla bizler, suçlu bir profil ortaya çıkarabiliriz. En temelde sosyal öğrenme, kriminoloji yaklaşımlarından biri. Şimdi bu çocuklara gelirsek, tabii ki işin iki boyutu var. İlki annelerinin yanında kalma durumları var. Bakım veren, bakım vermekle sorumlu kişilerin, buradaki cezaevi ortamında o çocukların bakımını sağlama rollerinin devamlılığı söz konusu. Ama bir taraftan da bunun yeri acaba burası mı? Yani cezaevi mi? İki farklı sorunu olan bir alan aslında bu. Şimdi bu çocuklar için doğru olan sosyal hizmet müdahalesine ihtiyacımız var. Şöyle de bir durum var biraz, gizli kapaklı görünen kurumlar gibidir burası. Cezaevlerinin içinde tam olarak ne olduğunu, cezaevi personellerinin dışında kalan insanlar olarak çok net bilmiyoruz. Bizim için halen gizemli yerler oralar. Bu Avrupa Birliği uyum süreçlerinde bu cezaevlerinin şeffaflaştırılması falan konuşuldu ama, Adalet Bakanlığının söylediğine göre buna yaklaşmış durumdayız biz. Türkiye'nin özellikle infaz koruma sisteminde, ceza infaz sisteminde Avrupa'ya model olabilecek bir ülke olduğu söyleniyor ama dediğim gibi, bunun biraz daha psiko-sosyal boyutunun özellikle o çocuklar için, daha verimli ve daha etkili, çocuğun gelişimine, çocuğun yüksek yararına, çocuğun refahına yönelik olması gerek. Ama, tabii ki işin suç boyutu olduğu için yani çocuğun annesi o cezayı bir şekilde çekmek zorunda bırakıldığı için, çok çetrefilli bir alan. Burada da işte iyi eğitilmiş sosyal hizmet uzmanlarına çok ciddi anlamda rol düşüyor. O çocukların mümkün olan en iyi şekilde, en az zararı görmesini sağlamaları gerekiyor. Biraz zor bir alan. Cezaevi komple baştan aşağı zor bir alan zaten. Yani hem infaz koruma memurları için, hem psikologlar için, hem de sosyal hizmet uzmanları için. Kapatılma psikolojisi denen bir şey var, "mahkumlaşma" denen bir şey var. Bi-

zim mesela bu alanda çalışan infaz koruma memurlarıyla yaptığımız sohbetlerde hep diyorlar ki, "biz de ücretli mahkumuz. Bizi de kapatıyorlar." Gerçekten, durmadan arama yapılan, giriş-çıkışlarda kontrollerin yapıldığı, insan psikolojisinin ciddi anlamda zorlanabileceği, baskı altına alınabileceği bir mekan orası. Öyle olunca bir taraftan suç durumu var, suçun cezasının infaz süreci var. Bir taraftan o çocukların gelişimlerinin doğru bir şekilde, sistematik bir şekilde, bilimsel bir şekilde sağlanabilmesi boyutu var. Çok çetrefilli bir alan, çok zor bir alan.

Bedriye Yılmaz: Cezaevleri, sizin de belirttiğiniz gibi çok fazla şiddetle gündeme geliyor. Sizin bu konudaki düşünceleriniz neler? Cezaevlerinde yaşanan bu yoğun şiddet eğilimlerine karşı ne gibi çözümler geliştirilebilir?

Serkan Demirci: Bizim aslında bu programın eğitim programlarında kurmaya çalıştığımız yapı o. Bu meslek aynen sosyal hizmet gibi insan haklarına saygı çerçevesinde, saygıyı temel alarak yürütülmesi gereken bir meslek. Şimdi bir dönem hapishanelerin, cezaevlerinin bu şekilde algılandığı döneme şahit oldu Türkiye. Özellikle 80 ihtilali yani o ihtilal zamanlarında sadece o ihtilalin, ya da ondan önceki ihtilallerde de cezaevleri hep, şiddetin, insan hakları ihlallerinin ya da kanunsuz, usulsüz uygulamaların beşiği olarak gösterildi. Ama bakanlıkta bize yansıtılan şeyler, şiddetin cezaevlerinden tamamen soyutlandığı, çekildiği, uzaklaştırıldığı yolunda. Bu tabii ki sevindirici bir haber aslında bizim için. Çünkü, bizim sosyal hizmet felsefesinde de anlatmak istediğim şey bu. Bireye sadece birey olduğu için yer verilmesi. Bizim için suç işlemiş olması, hükümlü olması gibi durumların üstünde durulmadığı için, işin boyutuna bu şekilde bakmadığımız için bu şiddet olaylarının tabii ki denetimli bir şekilde şeffaflaştırılması gerekiyor. Hapishane sürecinde, hapishanelerin özellikle kamu denetimi anlamında biraz daha şeffaf kurumlar olabilmesi

gerekli. Ama Türkiye'nin sisteminde bu anlamda böyle bir yola girdiğimizi düşünüyoruz. Eksik tarafları yok mu, var. Böyle bir sürece girildi artık. Bu bölümlerin işte esas sağlamaya çalıştığı nokta da bu. Tutuklu-hükümlü haklarına saygı, orada kalan insanların sosyal, psikolojik, fiziksel ihtiyaçlarının giderilmesi, orada insan onuruna uygun bir infaz süreci geçirmeleri gibi konuların sağlanması gerekir. Bu anlamda yeni açılan bu programların çok faydalı olacağını düşünüyorum.

Aleyna Tulumbacı: *Ceezaevindeki mahkumların psikolojik bir destek almaları gerekir mi? Bu hangi boyutlarda olmalıdır?*

Serkan Demirci: Kesinlikle almalılar. Hem cezaevlerinde kalan mahkumların, aslında orada çalışan personellerin de bu anlamda psikolojik destek ihtiyaçları var. Yani bilimsel araştırmalar hep bunu gösteriyor. Özellikle, infaz koruma memuru olarak çalışan bireylerin çok ciddi anlamda psiko-sosyal hizmetlere ihtiyaç duydukları ortaya çıkıyor. Yani çok ciddi oranlar bunlar.

Aleyna Tulumbacı: *Türkiye'de böyle bir destek sağlanıyor mu?*

Serkan Demirci: Mahkumlara yönelik, tutuklu ya da hükümlülere yönelik, her cezaevinde özellikle kapalı cezaevlerinde oluşturulan böyle birimler var. Psikologların ve sosyal hizmet uzmanlarının ağırlıklı olarak istihdam edildiği, psiko-sosyal servisler var. Ama infaz koruma memurlarının, bu anlamda psikososyal hizmet almalarını biz biraz herhalde, kurum içinde değil, kurum dışına taşımış durumdayız. Bu aslında değiştirilmesi gereken bir şey. Kurum içinde hem orada çalışan, infaz koruma memurlarına hem de orada infazı çeken tutuklu-hükümlülere yönelik hizmetlerin oluşması lazım. Yani dediğim gibi, son yapılan araştırmalarda hep infaz koruma memur-

larının bu tip hizmetlere çok ciddi anlamda ihtiyaç duyduklarını gösteriyor. Çünkü, çok zor bir meslek, çok stresli bir meslek olduğu için, hemen, çabuk ve ani karar verebilmek veya çözüm üretmek gerekebiliyor. Bunun için, insanın bu anlamda donanımlı olması, hani tehdidin olabileceği durumlarla başa çıkabilmesi gerekiyor. Tüm bunlar, bu mesleği çok stresli bir meslek haline dönüştürüyor. Yani sadece o mesleği yapmak değil, kapalı bir ortam olarak gözetimin devam ettiği bir ortam olarak cezaevine girmek bile stres kaynağı aslında. Yani bu adamlar 7/24 orada mesleklerini icra etmeye çalışıyorlar, dolayısıyla çok doğal böyle bir kapatılma psikolojisini yaşamak. Ve bunlar, öfkeye, strese, karmaşaya ya da meslekte doyumsuzluğa neden olacak şeylerin ortaya çıkması için çok elverişli bir meslek aslında. Ama bizim amacımız burada özellikle bizim kendi müfredatımızda kişinin iyi bir psikoloji eğitimi alıp, kendi sorunlarını kendi çözebilecek hale gelmesi. Ekip ile birlikte çalışabilecek hale gelmesi, insan ilişkilerinde beceri sahibi bireyler haline gelmesi, insan haklarına saygılı bireyler haline gelmesi gerekiyor. Bu mesleğin bir cezalandırma mesleği değil de aslında bir terapi bir sağaltım bir iyileştirme mesleği olduğunu anlatmamız gerekiyor. Bizim bölümün temelde üzerinde durduğu noktalar bunlar aslında. Bu bir cezalandırma mesleği değil. Bu bir sağaltım mesleği, bu bir terapi mesleği, bu bir topluma geri kazandırma mesleği. O yüzden bizim bu programın yapısına, kurgusuna dair planlarımız bu yönde. İnsan hakları, psikoloji ile iç içe bir alan neticede.

Bedriye Yılmaz: *Sizin Ceza İnfaz Programınız hakkında bilzere verebileceğiniz başka temel bilgiler nelerdir?*

Serkan Demirci: Program çok yeni. Şu anda 45 öğrencimiz var. Ağırlıklı olarak erkek. Ama bazı Üniversitelerde kadınlar daha çok ağırlıklı. Tercih edilen bir meslek, çünkü iş garantisi var. İnsanların bu mesleği seçmelerine

neden oluyor. Tabii ki bizim temel amacımız, hiçbir cezaevinin olmaması. En temel ütöpik anlamda bizim ulaşmaya çalıştığımız nokta bu ama, şunu kabul etmek gerekiyor, suç var. Suç eskiden de vardı şimdi de var bundan sonra da olacak. Tabii ki hepimizin amacı suçun tamamını ortadan kaldırılmasını, bu toplumun barış içinde, refah içinde, adalet içinde yaşayabilmesini sağlamak. Ama bir realite var ortada, kabul etmek gerekiyor yani.

Aleyna Tulumbacı: *Ülkemizde gençlerde hangi mesleği seçeceğim gibi bir stres var bu programı tercih etmek isteyen arkadaşlara ne gibi önerilerde bulunursunuz?*

Serkan Demirci: Öncelikle, sağlam bir psikolojiye ihtiyaçları var. Sorun çözme, baş etme becerilerini ciddi anlamda geliştirme potansiyeline sahip olmaları gerekiyor. Cezaevleri, aslında, mekânsal yapılar olarak çok farklı türden insanlarla karşılaşacakları mekanlardır. Öyle bir meslek bu. Benim hep kendi derslerimde de anlatmaya çalıştığım şey şu: bireylere karşı, kişilere karşı herhangi bir önyargınız var ise bu mesleği icra edemezsiniz. Bu, işinizi zorlaştırır. Size tekrar stres olarak geri döner. İlk başta bence olması gereken şeyler, çabuk karar alabilen, acil durumlarda eli ayağı dolaşmayan, sakın düşünebilen, öfke kontrolünü çok doğru anlamda, başarılı anlamda yapabilen, sağlam psikolojiye sahip olabilen, ve insan haklarına kesinlikle bunun altını çizerek söylüyorum, insan haklarına saygılı, insanın biricikliğini, değerini, onurunu koruyabilen, kollayan nitelikli insanlar olmak, aksi takdirde çok stresli olur. Yani, iş garantisi var istihdam olanağı çok fazla diyip, bu programı tercih etmek biraz hata olur.

Aleyna Tulumbacı: *Hocam, sizin sosyal hizmet uzmanı olmanızı da burada hesaba katınca, cezaevinde yaşanan sorunlar karşısında ne gibi sosyal hizmet çalışmaları yapmak gerekiyor?*

Serkan Demirci: Şimdi aslında buna sosyal hizmetin kendi içinden örnek vermek gerekiyor. Bizim en temelde yaptığımız şey mikro, makro, mezzo. Bunlar sosyal hizmetin yapısıyla bağlantılı olarak ve ilk başta mikro yani bireyle çalışma durumuna baktığımızda orada tabii, hem infaz sistemine bir şekilde dahil olmuş insanlarla yapılan mesleki müdahaleler geliyor. Bunlar ne mesela; açık-kapalı cezaevleri, ya da denetimli serbestlik. Eski tutuklularla, hükümlülerle ya da denetimli serbestlik biriminde infazının gerçekleştirilmesi karara bağlanan tutuklularla, hükümlülerle çalışıyoruz biz. Burada en temelde durmamız gereken şey, topluma kazandırmak; olayın esası bu. Topluma kazandırmada sosyal hizmet uzmanları olarak özellikle farklı suç profilleriyle gelen, insanlara yaptığımız ilk şey psiko-sosyal hizmetler, yani terapiler, sağaltım programları, cezaevindeki fiziki koşulların o kişinin bireysel ihtiyaçlarına ne kadar uygun olup olmadığının belirlenmesi. Bir kere orada infazının doğru, insan onuruna uygun bir şekilde gerçekleştirilmesi sağlamak. En temelde durmamız gereken nokta bu. Özellikle grup çalışmaları çok etkili olabilir. Makro boyuta baktığımızda, günümüz toplumunun artık risk toplumu, bir suç toplumu olduğunu söyleyen bilimsel çalışmalar var. Günümüz toplumunu algılamak ya da değerlendirmek için, tanımlamak için risk toplumu ya da suç toplumu gibi kavramları kullanan yazarlar var. Makro ölçekte bununla aslında mücadele etmemiz gerekiyor. Bir de alanda özellikle bir araştırmacı olarak sosyal hizmet uzmanı rolünü çok ciddi anlamda başarabilmeli. Çünkü bizim suç anlamında suçluluk anlamında çok ciddi anlamda bilimsel eksikliğimiz var. Mesela bizim elimizde suçlu profilleri yok. Avrupa'ya, Amerika'ya baktığımızda, suçlu profiline yönelik çok ciddi anlamda çalışmalar var. Şimdi suçlu profillerinin olması demek, sosyal hizmetin en önemli müdahale tarzlarından koruyucu, önleyici, hizmetlerin sağlanabilmesi demek; yani bir profil olur elinde ona yönelik koruyucu önleyici hizmetlerde bulunursun. Profil bu işin temelidir. O anlamda hani biz sosyal hizmet uzmanlarına da böyle bir rol düşünüyor: bu alana yönelik araştırmaların, özellikle suçlu profillerine yönelik araştırmaların kesinlikle yapılması gerekiyor ki o toplumsal değişimi suç temelinden yola çıkarak, bilimsel bir şekilde analiz etmemiz gerekiyor. Ama bu, aslında doğrudan sosyal hizmetin alanıdır. Bizim için suç ile çalışmak, suçlu ile çalışmak, suçlulukla çalışmak temel alanlarımızdan biri. Bu alanda özellikle sağaltım teknikleri çok ciddi bir anlamda hızlı bir şekilde değişiyor bilimsel literatürde olanları takip etmek gerekiyor. Hangi programın hangi nüfus grubunda ya da hangi suçlu profilindeki insanları doğrudan hedef aldığı ya da o nüfus grubunda o platformda başarı şansının ne olduğunu bilmemiz gerekiyor. Güncel sağaltım teknikleri, mesela cinsel suç anlamında son dönemlerde çok arttığı için belirtmek gerekirse, cinsel suçların sağaltımları için Avrupa'da ve Amerika'da ciddi anlamda çalışmalar var. Bi-

zim onları takip edip, ülkeye, buradaki toplumsal yapıya uyarlayarak, bir şekilde gerçekleştirmemiz gerekiyor.

Bedriye Yılmaz: Peki ceza infaz programlarının açılması cezaevlerindeki sorunların çözülmesinde nasıl bir etki yaratır?

Serkan Demirci: bilimsel temelli gidersek, çok ciddi anlamda etki yaratır. Çünkü bu mesleğin temeli insan hakları, insan onuru eğer bu şekilde bilimsel temelli eğitim müfredatı tüm okullarda sağlanabilirse, sorunlarda ciddi anlamda azalma görüleceğini düşünüyorum. Ama bizde ne yazık ki şöyle bir hastalık var: revaçta olan bölümlerin özel üniversitelerde veya devlet üniversitelerinde açılması durumu söz konusu bu da tabii ki eğitim kalitesinin ya da eğitimde standardizasyonun sorunlu olmasına neden olabiliyor. Eğer bu yapılmaz ise, bu bölüm özelinde biraz daha kontrollü fizibilite raporları dahilinde ülkenin ne kadar infaz koruma memuruna ihtiyacı var, gelecekte bu durum ne olacak gibi bilimsel çalışmalar yapılırsa ve müfredat anlamında, insan hakları temelli bir müfredat oturtulursa, çok etkili olur. Çünkü eğitim çok temel bir değişim yaratıyor insanda; özellikle mesleki yaşantıda çok ciddi anlamda kırılma yaratabiliyor. Eğitimin böyle pozitif bir değişim, dönüşüm yaratması ihtimali çok yüksek. Hepimiz eğitimin ne kadar çok değerli olduğunu biliyoruz. Her insanın ulaşması, erişmesi gereken bir hak olduğunu biliyoruz. Özellikle mesleki eğitimde ön lisans programlarında bu anlamda bir standardizasyon bence kesinlikle etkili olur. Benim açıkçası ümidim var. Bu programların da etkisiyle, ileriki dönemde, cezaevlerinin o kötü, işkenceyle, şiddetle birlikte anılan bir mekan olan imajının yıkılabileceğini düşünüyorum. Ama bilimsel olarak ilerlemek gerekiyor.

Aleyna Tulumbacı: Programınızın Kapadokya Üniversitesi'ndeki müfredatı nasıl? Bu konuda neler söylemek istersiniz?

Serkan Demirci: Müfredat değişen, dönüşen canlı bir şey bence. Bilimsel gelişmeleri takip edersen, eksik olan yerler var ise onları o programın içine dahil etmeye çalışırsın. Biz şöyle başladık; mesleki temel derslerimiz var bizim infaz koruma memuru olarak çalışmak isteyenler için. Çünkü bir de güvenlik olarak da özel güvenlik olarak da çalışabiliyorsun. İnfaz koruma memuru olarak çalışmak isteyen öğrencilere yönelik temel derslerimiz var Ceza İnfaz Kurum Güvenliği gibi. O alanda çalışacaklar için tamamıyla en temel ders. Mesleki Müdahale Teknik ve Taktikleri gibi, psiko-sosyal yaklaşımlar gibi dersler var. Ceza infaz sisteminde böyle temel derslerimiz var bunlara ek olarak özel güvenlik olarak çalışmak isteyenler için de müfredata bazı dersler koyma gereği hissettik; mesela Savunma Sanatları var, Özel Güvenlik Hukuku var, Atış Bilgisi ve Silah Kullanımı ile ilgili derslerimiz var. Bir de bu işin paradigmasının algılanabileceği, öğrencinin bu işin nasıl bir iş olduğunu, bu hizmetlerin nasıl verilmesi gerektiğini kavrayabileceği derslerimiz var. Bunlar da, insan hakları, ekip çalışması, sosyal psikoloji, dinamik güvenlik yaklaşımı, denetimli serbestlik gibi, sistemin Türkiye'de nasıl işlediğine, nasıl işlemesi gerektiğine ve neden bu şekilde olması gerektiğine dair bilimsel alt yapının kurulmasını sağlayan dersler. Aynı zamanda bu derslere destek sağlayacak temel hukuk derslerimiz de var.

Aleyna Tulumbacı: Hocam, bize değerli vaktinizi ayırdığınız için çok teşekkür ederim.

Serkan Demirci: Ben teşekkür ederim.

Bazı Dokunuşların İzi Geçmez

■ ■ ■ Özge Ulukuş

Kapadokya Üniversitesi çocukları unutmadı. Çocukların hakları olduğunu, “çocuk o” diyip geçilmeyeceğini, görünmeyen kısımlarda neler olup bittiğini herkese duyurmaya çalıştı.

Bu yıl 20 Kasım Dünya Çocuk Hakları Günü, Kapadokya Üniversitesi’nde yoğun etkinliklerle geçirildi. Çocuk Gelişimi Programı öğrenci ve hocalarının yoğun emekleriyle hazırlanan etkinlikler, pek çok programdan öğrenci ve hocaların da katılımıyla anlamlı görüntülere sahne oldu.

Çocuk Gelişimi ikinci sınıf öğrencileri, program hocaları

Gül Çandır Saç ve diğer hocalarının destekleriyle 20 Kasım Çocuk Hakları gününü 1 haftalık etkinliklerle geçirdi. Pandomim, konferans, çocuk dansı, film gösterimi, sesli radyo kaydı ve panel gibi gün içinde yapılan etkinlikleri akşam saatlerinde gerçekleştirilen film gösterimleri izledi. Akşam filmlerinin konusu yine çocuklardı elbette.

20-24 Kasım arasında yapılan etkinliklerde, beş gün boyunca süren emek ve farkındalık yaratma çabasından bahsetmek istiyorum...

20 Kasım Pazartesi günü 11.30-12:00 saatleri arasında

Çocuk Gelişimi Programı'nın hazırlamış olduğumuz Dans ve Pandomim gösterisi yapıldı. İzleyenlerin yoğun ilgi gösterdiği etkinlik, istek üzerine bir gün sonra yenilendi. Aynı gün üniversitemizin Eğitim Planlama Koordinatörü Ayfer Coşkun'un "Çocuk ve Cinsel Eğitim konferansı" gerçekleştirildi. 21 Kasım'da Kapadokya Üniversitesi Uygulama kreşinden gelen çocukların öğretmenleri Şevval Yandakçı'nın katkısıyla hazırladıkları müzik gösterisi yapıldı. Gösteriden sonra, Gül Çandır Saç ve Gizem Karabudak'ın katkılarıyla, Çocuk Gelişim ve Sosyal Hizmetler programlarından öğrencilerin hazırladığı, "Etkileşimli Hikaye Okuma Etkinliği" yapıldı. Aynı günün akşamı ise saat 19:00'da "Küçük Prens" adlı film gösterisi yapıldı. 22 Kasım Çarşamba saat 11:00'da Öğretim Görevlisi Nagehan Avcı, "Türk Toplum Yapısında Çocuk ve Aile" sunumunu yaptı. Avcı'dan sonra, Öğretim Görevlisi Serken Demirci, "Değişen Çocukluk Paradigması ve Çocuk İstismarı" başlıklı sunumunu gerçekleştirdi. 16:30'da ise "Radyo Tiyatrosu Gençlerin Sesi" etkinliği yapıldı. Aynı günün akşamı ise saat 19:00'da hocalarımızın belirlemiş olduğu "Hayat Güzeldir" film gösterisi yapıldı.

23 Kasım Perşembe 11:35'de Gül Çandır Saç hocamızın hazırlamış olduğu "İstismarda Bir Farkındalık Aracı Çocuk Resimleri" sunumu yapıldı. 13:30 ve 14:20 arasında ise

okulumuz müzik grubunun hazırlamış olduğu “Kapadokya Üniversitesi Müzik Topluluğu Konseri Gençler Çocuklar İçin Söylüyor” adlı etkinlik yapıldı. Aynı gün akşam ise yine saat 19:00’da “Çizgili Pijamalı Çocuk” film gösterisi yapıldı. 24 Kasım Cuma 13:00’da aynı zamanda okulumuzun avukatlığını yapan ve idari işleri ile ilgilenen Şenay Kaya’nın “Çocuk Hakları vee Çocuk İstismarı” adlı konferansı yapıldı. Yine aynı gün akşam saat 19:00’da cezaevinde büyümek zorunda kalan Barış’ın hikayesinin anlatıldığı, dokunaklı “Uçurtmayı Vurmasınlar” film gösterisi yapıldı.

Çocukların Sesine Ses Olmak İstedik!

Tüm bu etkinlikler süresince sürede tüm sınıfımıza çok önemli görevler düştü herkes bu görevleri en iyi şekilde yapabilmek için gecelerini gündüzlerine kattı. Her gün akşamları dersten sonra sınıfta, sokakta çalışmalar yaptık bir haftalık çalışma ile dansı oturttuk ve okuldaki arkadaşlarımıza, hocalarımıza, çevredeki halka sunduk. Çalışmalar sürecinde ufak tefek gerilmeler oldu, yetiştiremememe korkusu oldu, heyecan oldu, panik oldu ama bunların önüne geçmemizi sağlayan ve bizi güdüleyip bu dansı ortaya çıkarmamızı sağlayan ise çocuklar oldu. Çocukların sessizliğine ses olacak, onların haklarını herkese duyurabilecek olmamız oldu.

Dans Etkinliği Dayanışmamızı Artırdı!

Şimdi sizlere dans gösterimizin ham halinden başlayıp olgunlaşma haline gelene kadar kat ettiği evrelerden bahsetmek istiyorum Tüm sınıf verilen görevler için gruplara ayrıldı. Çocuk dansı için bir grup, pandomim için bir grup, pankartlar için bir grup ve en önemli figür olan çocuğun mutluluğunu gösteren tişörtçüler için bir grup. Çocuk dansının amacı çocuğu mutlu etmek, yalnız olmadığını göstermekti; sessizliği bozup “susma” demekti, “görmedim, duymadım, bilmiyorum” deme “üç maymunu oynama,” “çocuğa yapılanları gör, bil, duy ve susma” demekti. Pandomim ise “Sessiz oyun” olarak toplu-

mu simgeledi. Ses çıkarmaktan, gördüğünü, duyduğunu, bildiğini söylemekten çekinen toplumu. Pandomim kahr-amanları çocuğu tanımaya çalışırken çocuk pandomimcilerden korktu çünkü pandomimciler çocuğa yaklaşıırken, çocuğu severken izin alma gereği duymadı (oysa çocuğu severken ona dokunurken ondan izin almamız gerek.) Bu davranış çocuğun korkmasına, endişelenmesine sebep oldu. Bu davranış sonrasında “gör, duy, bil” sloganı olan tişörtçü arkadaşlarımız, koruyuculuk görevini üstlendi. Pandomimcinin çocuğa izinsiz yaklaşmasının yanlış olduğunu simgeleyerek çocuğun yanına gidip ondan izin isteyip çocuğu pandomimcinin yanından aldı. Pandomim dansında ellerini çevirerek toplumu uyarma, uyandırma bölümü vardı. Bunun amacı ise “görmedim, duymadım, bilmiyorum” a tepkiydi. Görmeliydik, duymalıydık, bilmeliydik! Ve son olarak toplum ya da sessiz topluluk olarak gerçek sevginin susmamak olduğunu göstererek kalp figürümüzü çocuğa gönderdik. Tişörtçüler çocuğu getirip havaya kaldırdığında çocuğun özgürlüğünü temsil eden balonlar havaya bırakıldı. Pankartçılar ise görsel sloganların en önemli kişileriydiler: “BEDENİME DOKUNMA,” “İSTİSMARA DUR DE!” gibi çocuk haklarını savunan, istismara karşı çıkmayı net bir şekilde gösteren pek çok slogan hazırladılar.

Kara, Soğuğa Rağmen Vazgeçmedik!

Bu dansı normalde sadece bir kez yapacaktık ama çok beğenildiği ve istendiği için ikinci kez yaptık. İlk yaptığımızda hava oldukça iyiydi, fakat ikinci yaptığımızda kar yağıyordu hava oldukça soğuktu ama biz vazgeçmedik, yılmadık, bu dansı bu soğukta da yapacağız diye birbirimizi güdüledik ve yaptık. Pankartçılar ise hava şartlarına yönelik yeni bir pankart hazırladılar. “BİZİM İÇİN DÜŞEN KAR TANELERİ BİR ÇOCUĞUN GÖZYAŞINDAN DAHA KÖTÜ OLAMAZ.” Bu sloganla ne olursa olsun çocuk bir melektir bir damla gözyaşı her şeyden kötüdür ve çocukların her zaman korunması sevilmesi gerekir mesajını vermek istedik. Tüm bu etkinliklerde emeği geçen arkadaşlarıma ve başta Gül Çandır Saç olmak üzere tüm hocalarıma teşekkür ederim.

Montessori Eğitimi'ni gelecekte inovasyon üretecek olan beyinlere anlatmak için okul öncesi eğitimciler olarak elimizden geleni yapmalıyız.

Montessori Açık Sınıf

■ ■ ■ Arzu Aydoğan

1915'te Amerika'da, Eğitim ve Sosyal Ekonomi Sarayı'nda yapılmış olan Eğitim Fuarı'nda Maria Montessori bir cam sınıf kurmuştu. Montessori Eğitimi'ni dünyaya duyurmuş olması nedeniyle bu cam sınıf büyük önem taşır. Fuar dört ay sürmüş ve otuz kadar çocukla beraber her gün yüzlerce kişi izlerken, çocuklar çalışacakları araçları kendileri özgürce seçerek, dikkatlerini hayli yoğunlaştırmış bir biçimde çalışmışlardı. 2015 yılında etkinliğin 100. Yılı anısına 1915'te dört yaşındayken Cam Sınıf etkinliğine katılan Ralph Waldo Weilerstein'la röportaj yapılmıştı ve 104 yaşında olan Weilerstein o yaşında bile bu sınıfın içinde olmanın gerçekten çok önemli bir şey olduğunu bildiklerini anlatmıştı. Sandığımızın aksine çok küçük olan bu çocuklar yaptıkları işin önemini anlamış ve sorumluluğunu almışlardı. İşte Liberum Montessori Akademia'nın çocukları da bu etkinliğin Türkiye'de bir ilk olması nedeniyle çok önemli bir olay olduğunu ve kendilerine düşen görevin sorumluluğunu anlayarak davrandılar ve açık sınıfı gerçekleştirdiler.

Öyle ki annesine "bu Pazar çok önemli bir işim" var diyen 5-6 yaş çocukları vardı. 2003 yılında Montessori Yöntemi'ni ülkemizde ilk uygulayanlardan biri olarak benim 14 yıllık bir hayalimdi açık sınıf. Karum çim alanda Liberum Montessori Akademia küçük bir sınıf kurdu ve kendi öğrencileriyle bir sınıfın Montessori Araçları'yla çalışırken nasıl bir yaşantısı olacağını gösterdi.

Türkiye'de bir ilk olmasıyla bizi ayrıca heyecanlandıran bu etkinlik, yüzlerce kişi çevrelerinde dolarken çocukların nasıl konsantre olabildiklerini en sahici doğallığıyla sundu ve büyük ses getirdi.

Asıl Soru: Bu başarıyı sağlayan neydi?

Bu soru bizi doğrudan hedefe yönlendirecek. Montessori Eğitimi gerçekten çocukların hayatında çok büyük ve belirgin bir etki yaratabiliyor mu? Günümüzde yüksek bir ortalamayla üniversiteden mezun olmak artık başarının bir göstergesi sayılmıyor. Bugün başarının temel bir göstergesi olarak inovasyon sahibi olmak kabul ediliyor. İkinci Makina Çağı kitabında yakın zamanda yapılmış çok önemli bir araştırmanın sonuçlarına yer verilmiştir. Başarı sahibi 1500 kişi, özellikle inovasyon yaratma becerileri düşünülerek seçilmiş. Bu kişiler arasında Google'ın kurucuları Sergey Brin ve Larry Page, Wikipedia'nın kurucusu Jimmy Wales, Amazon'un kurucusu Jeff Bezos bulunuyor. Bu isimlerin ayırt edici özelliği 2-6 yaş döneminde Montessori Eğitimi almış olmaları. Günümüz dünyasını değiştiren ilk on insanın arasında yer alıyor bu isimler. İlk altı yaşın eğitiminin bir yetişkinin düşünme biçimi üstünde bu ölçüde büyük bir etkiye sahip olması çok şaşırtıcı gözükabilir. Fakat beynin %90'nının ilk altı yaşta biçimlendiği düşünülürse sonuç bizi kolaylıkla bir Montessori sınıfına yönlendirir. Açık ki inovasyon yaratabilen bir beynin ihtiyaç duyduğu deneyimleri alabileceği yer Montessori sınıfıdır. Ekonomi Nobel'ini kazanan James Hackman'ın eğitimde geri dönüşü en yüksek yatırımın okul öncesi olduğunu söylemesi bu yüzden.

İşte tam da bu nedenle Montessori anlayışının Türkiye'de yayılmasını sağlamak bir eğitimci için ciddi bir görev ve sorumluluktur. Montessori Eğitimi'ni gelecekte inovasyon üretecek olan beyinlere anlatmak için okul öncesi eğitimciler olarak elimizden geleni yapmalıyız.

Dünya Çocuk hakları Günü Kutlu Olsun!

20 Kasım, 1989'dan bu yana Dünya Çocuk Hakları Günü olarak kutlanıyor. Çocukların günümüzde kutlayacak tek bir günü ama acı çektikleri yüzlerce gün var. Her gün çocukların yaşadığı sorunlara dair haberlerle uyanıyoruz. Birgün, iki yaşındaki Aylan bebeğin Ege kıyılarına vuran bedeniyle çalkalanıyor dünya; diğer bir gün, Suriye'de bir çatışmadan yara bere içinde kurtulan 5 yaşındaki Ümran'ın ambulanstaki bakışı vuruyor insanlığı. Bunlar tüm insanlığın gündemine oturan olaylar olsa da, her gün onlarca çocuk, çocuk bedeniyle asla uyuşmayan hayatlara, işlere, şiddete, yoksulluğa, açlığa maruz bir şekilde yaşamını sürdürüyor.

Birleşmiş Milletler Çocuk Haklarına Dair Sözleşme'nin ilk maddesi, "onsekiz yaşına kadar her insanın çocuk" sayılacağını belirtiyor. Bu, çocuğun 18 yaşına kadar temel eğitim, sağlık, gelişim, kültür ve sanat ihtiyacının karşılanması gerektiğini ifade eder. Her çocuk, renk, ırk, din, dil, cinsiyet, ekonomik durum ayrımı yapılmadan, en temel insan haklarından yararlanmayı hak eder.

Çocuklar, günümüzde pek çok sorunla karşılaşılıyor. Bunların başında savaş ve bunun sonuçları geliyor. Dünyanın pek çok bölgesinde, özellikle de ülkemizin bulunduğu coğrafyada savaşların sonuçları, çocuklar tarafından en yoğun şekilde yaşanıyor. Savaşlar yüzünden, milyonlarca çocuk, aileleriyle yollara düşmek ve hiç bilmedikleri coğrafyalara gitmek zorunda kalıyor. BM Çocuklara Yardım Fonu'nun (UNICEF) 2017 raporlarına göre, dünya üzerinde 50 milyon çocuk savaş ve çatışmalar yüzünden göç etmek zorunda kaldı. Rapora göre; "evlerinden ayrılmak durumunda kalan mülteci çocuklar, gittikleriyle ırkçı yaklaşımlara maruz kalıyor. Sığınmacı çocuklar, mülteci olmayan diğer çocuklara kıyasla gittikleri okulları en az 5 kere değiştirmek zorunda kalıyor." Çocuklara daha iyi bir dünya bırakma görevi tüm yetişkinlerindir. Bu da tüm savaş politikaları ve bunların yarattığı zorunlu göçlere karşı olmayı gerektiriyor. Göç etmiş ve sokaklarda yaşayan, temel insani giderlerini karşılamaktan uzak çocuklara, etkin ve insani sosyal hizmetler sağlanması gerekiyor.

Çocukların yaşadığı bir diğer sorun ise, yaşlarının gerektirdiği şekilde eğitim görmeleri gerekirken, iş yaşamı-

na atılmaları. BM'nin 2017 raporuna göre, bu yıl itibarıyla dünyada 306 milyon çocuk, küçük yaşlarda çalışmak zorunda kalırken, bu rakam, ülkemizde ise 1 milyonun üzerinde seyrediyor. Çocukların sağlıklı gelişimi açısından yoksulluk karşıtı politikalar geliştirip, çocuk işçiliğine son vermek gerekiyor. Çocuklar, atölyeye değil okula gitmeli.

Dünya üzerinde çocukların, özellikle de kız çocuklarının yaşadığı önemli diğer sorunlar da, her türden ihmal, istismar, şiddet, taciz ve tecavüz... Çocukların bebeklik yaşlarından itibaren uğradıkları istismarların haberleri, internetin de etkisiyle hızla yayılırken, bu konuda azalma olmadığını görüyoruz. Çocukların her türlü ihmal ve istismarındaki artış, konunun daha fazla konuşulması ve daha ciddi önlemler alınması gerektiğini göstermektedir. Diğer yandan çocuklara yönelik cinsel şiddetin bir sonucu da çocukların küçük yaşlarda evlendirilmelerinde görülüyor. Buna dair rakamlar da korkutucu. Bir tek çocuk bile küçük yaşta evlenmemelidir. Takım elbise giydiği için mahkemeler tarafından iyi hal indirimi verilen tecavüzcü zihniyete karşı çocukların sağlıklı bir gelişim ve yaşam hakkını savunmalıyız. Özellikle yoğun bir şekilde yaşanan ve çocuğun sağlıklı gelişimini küçük yaşlarda bozan aile içi şiddet, ele alınıp çözülmesi gereken bir diğer temel sorundur.

Yukarıda sayılan tüm bu konular, çocukların her gün yüzyüze kaldığı sorunlardan sadece birkaçı. Bu sorunlara karşı, tek tek bireyler olarak, 18 yaşına kadar her çocuğun temel eğitim ve sağlık hizmetlerinden yararlanması gerekmektedir. Dünyada çocuklar için özel bayram kutlanan bir ülke olarak, çocukların haklarına duyarlılığı, okulda, ailede, her toplumsal birimde geliştirmeliyiz.

Nazım Hikmet'in de söylediği gibi:

*"Koşuyor altı yaşında bir oğlan,
Uçurtması geçiyor ağaçlardan,
Siz de böyle koşmuştunuz bir zaman.
Çocuklara kıymayın efendiler.
Bulutlar adam öldürmesin."*

CEZA İNFAZ VE GÜVENLİK HİZMETLERİ-ÇOCUK GELİŞİMİ-SOSYAL HİZMETLER PROGRAMLARI

Üniversiteliler Göçmenlerle Buluştu

Kapadokya Üniversitesi Sosyal Hizmetler Programı öğrencileri Nevşehir'in Gülşehir ilçesinde göçmenlerle buluştu. Çağımızın en büyük sorunlarından biri olan içsavaşlarda mağdur insanların yaşam koşullarına dikkat çekmek için geçen sene bir proje başlatan öğrenciler, proje kapsamında bu yıl da göçmenleri ziyaret etti.

Suriye'deki iç savaştan kaçıp, Türkiye'ye sığınan göçmenler, önyargılara, yoksulluğa, işsizliğe, okutamadıkları çocuklarına ve şiddetli kış soğuklarına rağmen yıllardır ülkemizde yaşam mücadelesi veriyorlar. Çoğu düzenli bir gelire sahip olmayan Suriyeli mülteciler için eğitim masrafları ise daha el yakıcı bir sorun. Kapadokya Üniversitesi Sosyal Sorumluluk Topluluğu Göçmen Atölyesi olarak, Merve Sert'in geçen sene başlattığı "Onların Dünyasında Gezinmek" adlı projenin çalışmaları kapsamında Gülşehir'in Cumhuriyet mahallesinde bulunan mültecileri ziyaret ettik. Ailelerin acil

ihtiyaçlarını önceden belirleyerek sponsor firmaların katkıları ile elde ettiğimiz giysi ve gıda yardımlarımızı mülteci ailelere teslim ettik. Cumhuriyet mahallesinin muhtarı olan İbrahim Sert de göçmen ailelerin sorunlarını dinledi, çocuklara kırtasiye malzemeleri hediye etti. Göçmen ailemizle yaptığımız röportaj sonrası elde ettiğimiz veriler oldukça üzücüydü. Bir evde toplamda 10 kişi kalıyorlardı, bunların 8'i çocuk ve sadece biri okuyor. En küçüğü 3 yaşında en büyüğü ise 21 yaşındaydı. 21 yaşındaki oğulları yeni evli ve onlar da aynı evde yaşıyor. Geri kalan bütün çocuklar okul çağında fakat tesisatçı da haftalığı 50 tl ye çalışmakta. Okumayı isteseler de maddi durumları el vermiyor. Suriye'de okula giden çocuklar burada gidemiyor, maddi destek verecek yardımsever bulunsa çocukların okul hasreti sona erecek. Ailenin babası ise marangozluk ve inşaat işinden anlasa da hiçbir yer de işe girememiş, çalışmıyor. Evde sadece çocuklar Türkçe biliyor ve bizlere çeviriyi onlaryaptılar. Kaymakamlıktan yakacak yardımı ve 2 ayda bir belirli bir miktar da para alıyorlar. Bunların dışında diğer bir geçim kaynakları ise kuş üretimi yapıp satmak. Suriye'deki savaşta menkul ve gayrimenkullerini kaybetmek dışında can kaybı yaşamayan şanslı ailelerden sadece bazıları. Evin annesi 43 yaşında ve astım hastası. İlaç masraflarını çoğu zaman karşılayamıyorlar. Her ne kadar Türkiye'yi çok sevseler de kendi ülkelerini özliyor, içsavaş ve karışıklık bitince geri dönmek istiyorlar.

Ziyaret ettiğimiz ailelerden bilgi aldıktan ve kısa sohbetten sonra evde bulunan çocukları ve mahalledeki çocukları toplayarak kaynaştırma amaçlı birlikte resim yaptık, futbol ve basketbol gibi oyunlar oynadık. Mahallenin de göçmen ailelerine ve çocuklarına olan ön yargısını kırdık ve onların da bizden olduğunu, farkları olmadığını gösterebildik. Hedefimiz daha çok göçmen aileye ulaşmak ve sorunlarına çözüm üretip ülkenin önyargısını kırmak.

Göçmen Projesinin Amaçları

Yaşadıkları sorunlar ve geçim koşulları hakkında bilgialmak, ailede çalışanları belirlemek. Özellikle yakacak ve temel gıda ihtiyaçlarının nasıl ve ne kadar olduğunu öğrenerek ihtiyaçlarını tespit etmek. İletişime geçtiğimiz aileye, sosyal çevre anamnezisini yaparak topluma katılma olanağını güçlendirmek, çocuklara maddi manevi ve psikolojik açıdan destek olmak.

Projemiz 3 aşamadan oluşmaktadır. İlk aşamada yerinde incelemeler yapıp sorunları ortaya koymak, diğer aşamalarda ise ortaya çıkan sorunların çözümüne yönelik çalışmalar yapmak ve Suriyeli mültecilerin yaşadığı insani dram karşısında toplumun duyarlılığını arttırma konusunda bir beceri yakalayabilme olacaktır. Hedef odağımız karşılık bulan bir "gülümseme" yakalamak.

Küçük Bedenlerin Sessiz Çığlıkları

■ ■ ■ İlknur Çağlar

Asıl oyun alanı parklar olması gerekirken hayatın yükünü omuzlamış küçük bedenlerdeki “işçiler.” Hayatlarının en güzel yaşını çalışmak zorunda kalarak geçiren bu küçük çocukların sesi olmak için el ele vererek çocuk işçiliğine dur demenin zamanı değil mi sizce de? Bu yazıda, çocuk işçiliğine dair güncel bilgilerle küçük de olsa konuya dikkat çekmek istiyorum.

Çocuk İşçiliği

Çocukların yaptıkları işlerin hepsi, ortadan kaldırılmak istenilen çocuk işçiliği kategorisine girmez. Çocukların ve ergenlerin sağlıklarına ve kişisel gelişimlerine zarar veremeyecek ya da eğitimlerini aksatmayacak işler yapmalarına genellikle olumlu bakılır. Örneğin evde anne babalarına yardımcı olmak, aile işletmesinde belirli işler yapmak, okul saatleri dışında ve tatillerde cep harçlığı sağlayacak kimi işlerde yer almak gibi. Bu tür etkinlikler çocukların gelişimine ve ailelerinin durumuna katkıda bulunur; onlara çeşitli

beceriler ve deneyim kazandırır; yetişkinlik dönemlerinde toplumun üretken üyeleri olmaya hazırlar.

“Çocuk işçiliği” çoğu kez çocukları çocukluklarını yaşamaktan alıkoyan, potansiyellerini ve saygınlıklarını ek-siltlen, fiziksel ve zihinsel gelişimleri açısından zararlı işler olarak tanımlanır.

Buna Göre Çocuk İşçiliği Şunları Kapsar:

- Çocuklar için zihinsel, fiziksel, toplumsal ya da ahlaki açılarından tehlikeli ve zararlı işler,
- Okula düzenli devam etmelerini ve böylece eğitimlerini engelleyen işler,
- Okullarından erken ayrılmalarına yol açacak işler,
- Çocukları okullarıyla aşırı uzun süren ve ağır işleri beraber yürütmek zorunda bırakan işler.

Uluslararası Çalışma Örgütü’nün yakın zamanlarda yayınladığı son veriler, milyonlarca çocuğun modern kölelik koşullarında yaşadığını ve işçilik yaptığını ortaya koyuyor.

Buna göre 40 milyon modern kölelik mağdurunun (zorla çalıştırılan ve zorla evlendirilen) yüzde 25'i çocuk. Çocukların zorla evlendirilen mağdurlar içindeki payı ise 37. Modern kölelik koşulları kadınlar ve kız çocukları açısından değerlendirildiğinde ise oran yüzde 71'e ulaşıyor. Öte yandan 5-17 yaş grubundaki 152 milyon çocuğun emek gücü piyasalarında çalışmakta olduğu açıklandı. Üstelik bu çocukların üçte ikisi haftada 43 saatten fazla çalışıyor. Çalışan çocukların önemli bir bölümü ise (yüzde 48) 5-11 yaş aralığında. 5-14 yaş grubundaki çocukların yüzde 32'si eğitimden kopukken, okula devam edebilenler de iş dolayısıyla eğitim olanaklarından yeterince faydalanamıyor. Açıklanan veriler, çocukların neredeyse yarısının, sağlık güvenlik ve ahlaki gelişimlerini doğrudan tehdit eden, tehlikeli işlerde çalıştığını ortaya koyuyor. UÇÖ'nün "kabul edilemez" diye nitelendirdiği tehlikeli işlerde çalışma oranı 5-11 yaş aralığındaki çocuklar için bile yüzde 25. UÇÖ 138 No'lu Asgari Yaş Sözleşmesi'nde asgari çalışma yaşını 15 olarak belirliyor. Buna karşılık ekonomisi ve eğitim olanakları yeterince gelişmemiş ülkeler için bu sınırın 14 olabileceğini düzenliyor (Madde 2). Aynı sözleşmede çocukların eğitim, sağlık ve gelişmelerine zarar vermemesi halinde ulusal mevzuatların 13-15 yaş arasındaki çocukların çalıştırılmasına izin verebileceği hükme bağlanıyor. Ekonomisi ve eğitim olanakları yeterince gelişmemiş olan ülkeler için ise bu yaş aralığı 12-14 olarak belirleniyor. Dolayısıyla UÇÖ gerekli koşulların sağlanması halinde, çocukların 12 yaşından itibaren çalıştırılabileceğini öngörüyor.

En Kötü Biçimlerdeki Çocuk İşçiliği

Çocuk işçiliği çok farklı biçimler alabilirken, öncelik, 182 sayılı ILO Sözleşmesi'nin 3'üncü maddesinde tanımlanan en

kötü biçimlerdeki çocuk işçiliğine hemen son verilmesidir:

- Çocukların alım- satımı ve ticareti, borç karşılığı veya bağımlı olarak çalıştırılması ve askeri çatışmalarda çocukların zorla ya da zorunlu tutularak kullanılmasını da içerecek şekilde zorla ya da mecburî çalıştırılmaları gibi kölelik ve kölelik benzeri uygulamaların tüm biçimlerini;
- Çocuğun fahişelikte, pornografik yayınların üretiminde veya pornografik gösterilerde kullanılması, bunlar için tedarikini ya da sunumunu;
- Çocuğun özellikle ilgili uluslararası anlaşmalarda belirtilen uyuşturucu maddelerin üretimi ve ticareti gibi yasal olmayan faaliyetlerde kullanılmasını, bunlar için tedarikini ya da sunumunu;
- Doğası veya gerçekleştirildiği koşullar itibarıyla çocukların sağlık, güvenlik veya ahlaki gelişimleri açısından zararlı olan işler
- Doğası gereği ya da gerçekleştiği koşullar nedeniyle çocuğun fiziksel, zihinsel ya da ahlaki iyi olma halini tehlikeye düşürecek işler "tehlikeli işler" olarak tanımlanır.

Türkiye'de Çocuk İşçiliği Sorunu

Çocuk işçiliği Türkiye'de de yıllardır tartışılan bir konu. Türkiye İstatistik Kurumu'nun (TÜİK) 2014 yılına ait istatistiklerle hazırlanan Çocuk Bülteni'ne göre Türkiye'de nüfusun yüzde 29.4'ü yani 22 milyon 838 bin 482 kişi çocuk. Çocuk işçiliğiyle ilgili olarak yapılan son resmi çalışmaya 2012 yılına dayanıyor. TÜİK'in 2012 Çocuk İşgücü Anketi'ne göre yüzde 44.7'si tarım, yüzde 24.2'si sanayi ve yüzde 31'i hizmet sektöründe olmak üzere toplam 893 bin çocuk çalışıyor.

DİSK Araştırma Enstitüsü DİSK-AR'ın 2015'te yaptığı araştırma ise okula gitmeyen çocukların haftada 54 saat çalıştığını ve bunların yarısından çoğunun 400 TL altında bir ücret aldığını ortaya koyuyor.

Türkiye'de çocuklar tarım ve inşaat gibi mevsimlik işlerde, çırak ve stajyer olarak organize sanayi bölgelerinde, yaz dönemlerinde ise özellikle hizmet sektöründe çalıştırılıyor. İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi verilerine göre Türkiye'de son üç yılda 176 çocuk iş kazalarında can verdi.

Çocuklar Atölyeye Değil Okullara!

Peki bu gerçeklerin ardından hala çocuk işçiliğini görmezden gelecek miyiz? Yoksa bu insanlık ayıbına dur mu diyeceğiz? Bu sorular nasıl bir toplum olacağımızla ilgili aslında. Çocuklarını küçük yaşta, bedenlerinin ve zihinlerinin kaldıramayacağı işlere gönderen çocuk istismarcısı bir toplum mu olacağız, yoksa daha demokratik bir toplum inşa etmek için çocukları okullara ve oyun alanlarına mı göndereceğiz. Gördüğümüz gibi, bu tercih, nasıl bir ülke, nasıl bir gelecek istediğimizle ilgili. Ülkemiz için, insanlık için daha iyi bir toplum için çocuklara eğitim ve oyun hakkı tanınmalıdır.

Cehaletin Tek Korkusu Kadındır!

■ ■ ■ Sema Çetin

Çünkü kadın öğrenirse, çocuklarına da öğretir.

Emine Supçin

Kadınlar,küçüklükten itibaren ataerkil toplumların gözünde “günah keçisi” olarak ilan edildi.Mini etek giyen,dekolte gösteren kadınlara, “Giyip de teşvik etmeyseydi,baştan çıkarmasaydı, usturuplu giyseydi,” dendi.Asıl sorunun insanın zihniyetinde olduğu kabullenilmedi.

Küçüklükten itibaren kız çocukları elbise,etek giyindiğinde “düzgün otur kızım, bacakların kapalı otur,”dendi. Erkek çocuklarına ise “pipin nerede oğlum? Hadi göster bize pipini,”dendi.

Böyle yetişen kız çocukları hayatları boyunca kendi vücutlarını gizleyerek,utanıp çekinip oturmayı öğrendiler.Erkek çocukları ise “ben erkeğim,erkek adam bakar,gezer,tozar,açık giyinen her erkek bakar zihniyetiyle yetiştirildi.Hal böyle olunca kadınlar çocukluktan itibaren horlandılar,her şey onlara çok görüldü.

Yine geliyoruz cahilliğe;kadını da, erkeği de cahil olan toplumlar aciz toplumlardır.Geleceği olmayan aciz toplumlar... İnsanlıktan nasibini almamış toplumlar...

Oysaki bir kadın eğitilirse,ya da kadın kendi kendini eği-

tirse oğluna en başta kadına saygıyı öğretirse,yalnız oğluna da değil kızına da insana insan olduğu için saygı göstermeyi öğretirse,çocuklarına “insana saygıyı,insana değeri” aşılayabilirse, mesela gelinine tokat atan oğluna “neden attın oğlum,ben sana böyle mi öğrettim.Senin annen de bir kadın! Ya bir gün de birisi bana atsa o tokatı” demek yerine gelininin karşısına geçip “ne yaptın da sinirlendirdin oğlumu” demeyi bırakırsa bir anne,bir kadın, işte o zaman cehaletin önüne güçlü bir düşman çıkar!Tabii ki sadece kadına düşmüyor görev.Erkeğinde zihniyetinin değişmesi gerek.Ama bunu yapabilecek olan da bir kadın.

Çünkü kadın en başta bir anne, bir eş, bir kardeş! Kadın,insan olabilmeyi aşılayarak bir soyun devamlılığını sağlayacak en değerli varlık!Ben de bir anne adayıyım!Sen de bir anne adayısın! Sen de bir annenin oğlusun.

Toplum olarak kadın sorunu konusunda yaşanan gelişmeler gerçekten üzücü. Toplum olarak cehalete sürüklenmek...

Gelin hep birlikte birer anne adayı olarak,bir annenin oğlu olarak en başta kendimizi eğitelim!Kendimizi eğitelim ki yarın oğlumuza da kızımıza da rol-model olalım,insana değeri aşılayalım.

KADINA YÖNELİK ŞİDDETE HAYIR!

Günümüzde kadına yönelik şiddet, en başta gelen insan hakları ihlallerinden biri durumunda. Dünyanın her yerinde, her gün binlerce kadın, ataerkil şiddetin mağduru olmaya devam ediyor. Kadına yönelik şiddet, din, dil, etnik köken, eğitim düzeyi, ekonomik durum ayrımı olmadan, binlerce kadının karşı karşıya olduğu bir sorun. 25 Kasım, BM Genel Kurulu tarafından kadına yönelik şiddete karşı toplumsal farkındalık yaratmak amacıyla, 1999 yılında Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü ilan edildi.

Peki, kadına yönelik şiddet nedir?

Kadına yönelik şiddetin amacı kadının davranışlarını, korkuya dayalı olarak kontrol etmeye çalışmaktır. Bu yüzden, şiddeti en açık biçimde fiziksel şiddet olarak görüyoruz. Ancak kadına yönelik şiddet pek çok biçimde ortaya çıkabiliyor. Kadına yönelik şiddet, toplumsal ya da özel yaşamda, cinsiyete dayanan, kadını inciten, ona zarar veren, fiziksel, cinsel, ruhsal, ekonomik hasarla sonuçlanan, her türlü baskı, ihmal ve istismardır. Fiziksel şiddet, vurmak, kesici-zarar verici cisimlerle ya da yakıcı maddelerle kadın zarar vermektir. Ekonomik şiddet, kadının çalışmasına izin vermemek, kadını çalışmak istemediği bir işte zorla çalıştırmak, kadının para harcamasını kısıtlamak (az para vererek çok şey istemek), kadının parasını ya da şahsi malını elinden almak, kadının işyerinde olay çıkararak kadının işten atılmasına neden olmak şeklinde ortaya çıkar. Psikolojik şiddet, kadına bağırarak, hakaret etmek, kadını kor-

kutmak, kıskanmak, tehdit etmek, kadının kendisini geliştirmesine engel olmak, kadının nasıl giyineceğine, nereye gideceğine, kimlerle görüşeceğine karar vermektir. Cinsel şiddet, kadını istemediği yerde, istemediği zamanlarda ve istemediği biçimlerde cinsel ilişkiye zorlamak, çocuk yapmaya zorlamak, fuhuşa zorlamak, kürtaja zorlamak şeklinde ortaya çıkar.

Görüldüğü gibi, kadına yönelik şiddet, fiziksel boyutları aşan, çok yönlü bir yapıya sahip. Şiddet çok yönlü olunca şiddete karşı mücadele de çok yönlü olmak zorunda. Kapadokya Üniversitesi Sosyal Sorumluluk Topluluğu, Kadın Atölyesi olarak, kadına yönelik şiddete karşı mücadelenin ilk aşamasının kadının şiddet konusunda bilinçlenmesi olduğunu düşünüyoruz. Şiddet konusunda bilinçlenen kadın, çevresini bilinçlendirip bu konuda farkındalık yaratmalı ve şiddete karşı durmak için hukuki tüm yollara başvurmalıdır.

Şiddete karşı kadın dayanışması!

Şiddete uğrayan kadınlar, şiddetle mücadele için öncelikle bu şiddeti ifade etmekten çekinmemeli. Şiddete karşı hukuki yolları hızlı ve etkili bir şekilde kullanmalıdır. Diğer yandan kadına yönelik şiddete karşı en önemli mücadele araçlarından biri de kadın dayanışmasıdır; kadınların birbirlerinin yanında durmasıdır.

Sensiz bir kişi eksikiz!

Kadına yönelik şiddete karşı kadın dayanışması!

KAPADOKYA ÜNİVERSİTESİ SOSYAL SORUMLULUK TOPLULUĞU KADIN ATÖLYESİ

**KADINA
ŞİDDETE
HAYIR**

Yok Birbirimizden Farkımız!

■ ■ ■ Vildan Küsmez

İnsanlar, hayata yeni başladıklarında kendilerinin hangi ırka ait olmak konusunda seçim yapma hakkı yok. Yani kimin siyah, kimin sarı kimin beyaz olacağı kendi ellerinde değil. Bu tamamen doğduğumuz coğrafyaya dair bir konu, elimizde olmadan gerçekleşen bir sonuç. Tüm insanlar, bu sonucun yarattığı dünyada yaşamlarını sürdürmeye çalışıyorlar.

Yaşadığımız evrende milyonlarca birbirinden farklı insan yaşamakta. Bu insanların gerek ırksal gerek yaşadığı bölgeye bağlı olarak ortaya çıkan renkleri vardır. Bu renk farklılığı, insanların farklı, bir diğer insandan üstün ya da aşağı olması anlamına gelmiyor. Bizler onların, onlar ise bizlerin yerinde olabilirlerdi. Burada önemli olan insan olmak ve insan hakkının evrensel olduğunu kabul etmektir; kendimiz için iyi olan bir durumun diğer farklı insanlar içinde iyi olması standardını yakalamaktır. İnsanların derilerinin rengi, onların insan olması özelliğinden asla bir şey kaybettirmez. Bu yüzden, yaşadığımız toplumda bir tek ırkçının dahi bulunması, bir insanın rengi farklı diye o insanı ötekileştirmeye neden olmaktadır. Tamda bahsettiğim bu noktada insanın hür yaşama hakkının ihlal edilmesi, bir çevrenin diğer farklı bir çevreye daha ayrı bakması durumunda devreye Sosyal Hizmet alanı girmektedir. Çünkü bir insanı renginden dolayı kabullenmemek,

toplumun huzur ve barış içinde yaşamasına engel olmaktadır. Sosyal hizmet varoluşundan beri insanı konu alan bir alandır. Sürekli gelişmesi içinde makro düzeydeki çevreye hitap etmesi, o çevrenin yanlış kabul edilen taraflarını değiştirmesi gerekmektedir. Bu bakımdan bir toplumda ırkçılık düşüncesinin yoğun bir şekilde yaşanması, ırkçılığa karşı yoğun bir ayrımcılık karşıtı sosyal hizmeti zorunlu kılmaktadır.

Ayrımcılık karşıtı sosyal hizmet, dünyanın daha karmaşık olduğu, pek çok kültürün bir arada yaşadığı, yaşamak zorunda kaldığı ve kalacağız coğrafyamızda daha büyük bir önem taşımaya başlıyor. Göçlerin, savaşların insanları sürüklediği günümüz dünyası, insan olmanın kriterlerini de artırıyor. Bir insanın ırksal niteliklerini diğer ırklardan üstün tanımlamasıyla başlayan ırkçılık, çağımızda büyük bir sorun olarak varlığını koruyor. Ayrımcılık karşıtı sosyal hizmetin yanı sıra, ayrımcılık karşıtı çocuk gelişimi programlarının da geliştirilmesi gerekiyor.

İnsanların, farklı yönleri olan diğer insanları içine sindirmesi ve önemli olanın insan olmak düşüncesinde birleşmesi için ırkçılığın sonlandırılması şarttır. Ne zaman ki insanlar bir insanın ayrı oluşunu kabullenir, o zaman toplumdaki insanlar huzur ve barış içinde yaşamlarını sürdürebilirler. Dünya daha barıştan ve doğadan bir dünya olur.

Kişiliği Etkileyen Faktörler

Bir Canlandırma Deneyimi Üzerine Notlar

■ ■ ■ Fatma Göztepe

Kişilik oluşumunda etkili pek çok faktör vardır, bunlar beş tane olmakla birlikte bir elimizin beş parmağı gibidirler, bir bütüne ait ayrılmaz parçalardır. Durum böyle olunca onları ayırıp bölmek de bize yakışmaz. Aşağıda bu konuda yaptığımız bir canlandırma deneyiminin sonuçları bulunuyor. Şimdi ne demek istiyorum biraz bunu açalım.

Yukarıda bahsettiğimiz beş faktör, aile, kalıtım, coğrafya, sosyal sınıf farkı, sosyo-kültürel farklılıklardır. Toplumu oluşturan en küçük grup ailedir. Aileyi oluşturan bireyler zaten bütün kişilik özelliklerini kendilerinde barındırırlar ancak bu özelliklerin bazıları kişilik oluşumunda etkili olan faktörlerin etkisiyle daha baskın olabiliyorken bazıları da baskılanabiliyor. Bu meydana gelen aile içinde yetişen çocuklarda da aile bireylerinin olaylara karşı olan tutumunu taklit ettiklerini görebilmekteyiz. Bir zaman sonra bu tutumlar dış çevreyle desteklenirse artık bu tutum olmaktan çıkacak ve kişiliğin ta kendisi olacaktır. Lakin bunun tam tersi bir durum da söz konusu olabilir. Çevrenin sergilemiş olduğu tutum bireye daha anlamlı gelirse kişilik oluşumu büyük ölçüde olmasa da etkilenecektir. Çemberi biraz genişletirsek toplumu elde ederiz. Toplumda da benzer özelliklerin kültüre yansımaları görebiliriz. Buna en iyi örnek töre olabilir. Türkiye toplumunun pek çok kesiminde insanların töreleri olduğunu ve bu törelerin ölümle sonuçlanabilecek şekilde insanların yaşamına yansındığını görebilmekteyiz.

Yine ülkedeki farklı kesimlere baktığımızda, insanların yaşadıkları iklim ve şartlara bağlı olarak daha barışçıl kişiliklerinde oluşabileceğini görüyoruz. Kişilik kalıtsal olarak da aktarıldığı için insanların yüz hatları, beden yapılarında da bunu rahatlıkla görebiliyoruz bence. Şimdi bir basamak daha yükselelim! Oluşturduğumuz toplumun yaşamaları için bir coğrafya belirleyelim. Coğrafyanın da kişiliğin gelişimi üzerinde önemli bir etkisi bulunuyor. Bu durumu canlandırma üzerinden daha detaylı ele alacağım birkaç cümle sonra. Son olarak sosyal sınıf farkın-

dan bahsedelim. Yine bu sınıf farkı coğrafyayla bağlantılı olarak hem somut hem soyut yönüyle ortaya çıkabilmektedir. Somut yönleri; ulaşım, alınan hizmetlerdeki yetersizlikler, ya da verilen hizmete sahip çıkmama (eğitim olanakları mevcut olduğu halde çocukların çoğunluğunun bu hizmetten yararlanamaması). Soyut yönleri; insanların duygusal açıdan bu durumdan etkilenmesi ve bunun sonucunda sergiledikleri somut tutumlar vardır yine.

Evet! Sırada canlandırma yaptığımız olayla bu kavramları bağdaştıralım. Sorun olanakların kıt olması nedeniyle eğitim alanında geri kalmış insanların her bilgiye doğru gözüyle bakmalarından kaynaklanıyor. Zaten tedavi olanakları yetersiz. Daha önce hasta olan birkaç kişiyi Otacı Kadın tedavi edebilmiş diye artık insanlarda yeni bir merkez oluşuyor: OTACI KADIN!

Haliyle bölgeye doktor hemşire gelse de bir çare olarak düşünülüyor. Artık insanlar yeni bir tedavici bulmuşlar. Tabii ki bu tedavi elbet bir yerde patlak verecek ve bir defa vermiş zaten. İkinci bir hastanın hayatı riske girmek üzere ve doktor-hemşire bu duruma müsaade etmiyor. İnsanlar yine otacı kadına tedavi olmak istiyorlar. Ancak otacı kadının yaptığı ilacı hastanın kullanmasıyla fenalaşması insanları doktora bir adım yaklaştırıyor.

Kavramlardan halk insanı üzerinde bahsettik. Ancak sadece bu yönüyle bakmak doğru olmaz. Nasıl ki insanların bizi anlamasını bekliyorsak biz de onları anlamayı denemeliyiz.

Bizlerin yetişmesinde nasıl ki farklı etmenlerin etkisini görüyorsak, farklı coğrafyalarda farklı etkilerle yaşan insanların da, neden böyle bir kişiliğe sahip olduğunu bilmeli ve ona göre yaklaşmalıyız. İnsanlar zaten belli durumları kabullenmişler ve bizim bunu değiştirme çabamız zaman alacaktır elbet. Sabır, gayret, azim ve aldığımız eğitimin hakkını vererek meslekteki idealimizi gerçekleştirmiş oluruz.

Çocuk İstismarı ve Toplum

■ ■ ■ Sema Çetin

Çocuklarını koruyamayan bir toplum düşünün! O toplum, geleceği olmayan bir toplum, yok olmaya yüz tutmuş bir toplum! Çocukluğumdan biliyorum; çok değil, bundan 12-13 yıl öncesi.

Sokaktan eve girmek istemezdik. Okul olmadığı günler sabahtan çıkardık. Akşam hava kararınca kadar oynardık. Ama o da yetmezdi. Doyasıya oynardık belki de ama doyum olmazdı o oyunlara. Hava kararmasın isterdim. Çünkü hava kararınca yemek zamanı gelirdi, babam pencereden seslenirdi: “Haydi, artık gelin eve.”

Çoğu zaman ağlayarak eve girdiğimi bilirim. Geçenlerde dedim daha anneme: “Eskiden ne güzeldi. Hep birlikte komşularımızla yakan top,12 can oynardık. İp atlardık” diye.

Büyükler hep derler ya “Ahh bizim zamanımızda böyle miydi diye?” Gerçekten de eskiler hep güzeldi. Özlüyor insan. Toplum olarak öyle bir yere gidiyoruz ki, daha da kötüleşiyor her şey. Şimdilerde insanlar güpegündüz çocuklarını bir markete göndermeye korkar oldu. Niçin? Tacizciler, tecavüzcüler, istismarcılar, çocuk mafyaları, çocukları kaçırp zorla çalıştıranlar, neler neler!

Hak veriyorum insanlara bu yüzden. Ben olsam ben de gönderemezdim çocuğumu. Peki böyle mi olacak hep diye düşünüyorum sürekli. Hep korkarak mı yaşayacak bu çocuklar, bu aileler? Ne yapmak lazım? Biz ne yaparsak

değişir o zihniyetler?

Aklım almıyor doğrusu. Nasıl bir zihniyete sahip bunları yapanlar.

Hiç mi düşünmüyorlar onlar çocuk, onlar çok masum daha. Onlar savunmasız, bize güveniyorlar.

İşin ucu eğitime geliyor yine. Ama okulda verilen kariyer eğitiminden bahsetmiyorum. Aile, asıl eğitimin başladığı yer.

Geçenlerde duydum daha, saygın bir meslek olan doktorluk mesela. Bir doktor, kadına şiddet uygulamış. Nerede bunun aldığı eğitim? Diplomasının ne önemi var. Önce ahlaki-insani eğitim şart!

İnsana insan olduğu için değer vermek!

Anne-babalar çocuklarına önce “değer” kavramını öğretmeli. İnsana insan olduğu için değer vermeyi. Daha sonra “ahlak.” Ahlaki değerleri çocuklarına aşılamalı ki çocuğun olumlu davranışlar göstermesine öncülük edebilsin. O çocuk büyüyüp yıllar sonra bir birey olduğunda insani vasıflara sahip olabilsin.

Mahallesinde top oynayan çocuğu yanına çikolata, şeker vereceğim diye çağırıp kaçırmamasın. Okulunda “A” harfini söyleyemedi diye suratına bir tokat çarpmasın. Ya da masum çocuğun bedeninden haz alıp tacize, tecavüze, istismara yeltenen bir ruh hastası olmasın!

Sarhoş Atlar Zamanı: Hayatın Ta Kendisi

■ ■ ■ Dilan Dolgun

Gerçekler acıdır diye haykıran bir film. Kendini bırakıp da ağlayanlara ne mutlu, ya da kendini tutup boğazında kalan düğümle idare edenlere de...

Film çocuk hakları olmayan çocukların gözünden anlatılıyor. Bir Bahman Ghobadi filmi. Hissiyatı yüksek bir dünya filmine imza atılmış. İran'ın kendine has kültürünü de insanlık kültürü ile birlikte yansıtmış. Tüm epik anlatıma rağmen insanı duygusal olarak parçalamayı başarabilen yegane bir film. Aynı zamanda İran politik-sosyolojik film akımını başlatan filmlerden birisi olmuştur. 2000 yılında Cannes Film Festivali'nde "Altın Kamera Ödülü," "Genç Sinema Ödülü" ve "Pipresci Ödülü"ne layık görülmüş. Fi-

ziken çocuk görünümlü olan ama hayatlarının hiçbir evresinde kafamızdaki modern çocuk imajını hatırlatacak işler ile uğraşmayan, hayatlarını kağıt kaplayıcılığı ile devam ettiren çocukları anlatıyor. İnsanoğlunun nefesinin ulaşabildiği her alemin kendi içerisinde aldığı şaşırtıcı gerçeklerden birini anlatan bu filmi, dokunulmamışlıklarımızın ortasına yerleştiresek yeridir. Filmdeki yaşama ortak olma şansımdan dolayı bu konu hakkında bir iki kelam etmek isterim. Hatta film demem de pek doğru değil sanki. Çünkü izlediğim film değil de hayatın ta kendisiydi. İran-Irak sınırında Sardabad adında bir köyde yaşayan üç çocuğun gözünden yansıtılmış tüm olup biten. Her şeye rağmen

ertesi güne çıkabilmeye, yaşayabilmeye çalışan insanlar... Umudun uğramadığı bir bölgede umutsuz olmayan insanlar...

Geçim derdine düşmüş bir insanlar var bu filmde. Herkes hayatını geçindirmek için sınırlarda kaçakçılık yapıyor. Katırların sırtlarına yükledikleri yüklerle birlikte her şeyin kaçakçılığını yapıyorlar. İç ürperten bir soğukta katırlar ölmesin diye, vücut ısılarının dengeleri için içtikleri sulara alkol katılıyor. Ama insanlar donmasın diye verilecek bir yudum alkol bile yok! Hepsi katırlar için... Atlar öldüğü zaman insanların üzerine veriliyor onların yükleri. Ve insanımız var gücüyle taşıyor onları. İnsana insan gibi davranan yok. Sırf insanca yaşayabilmek için hayvanca çalışıyorlar. Yine de onların hep bir beklentileri, umutları, yaşam kaygıları var. Hepsi ekmeğini taştan çıkarma derdinde. Dini, dili, ırkı fark etmeden... Yalnızca Türkiye’de değil, görüldüğü üzere sınırlarda her tarafta hayat çok zor. Orada in-

san değilsiniz. Orada yoksulsunuz. Ve siz yoksunuz! Nasıl anlatmalıyım bilmiyorum. Bir ayağı sakat olan, gelişememiş çocuk yüzlü, on beş yaşında bir Madi. Ameliyat olmaması durumunda ölecek. Madi’nin kardeşlerinden birisi Amaneh. Amaneh ve Madi’nin gerçek hayatta da kardeş olması al sana gerçeklik diye bir tokat çarpıyor suratımıza. Amaneh’in sürekli Madi’yi yanağından öpmesi, “Bu kadar güzel olabilir mi insanlık?” dedirtiyor. Yoksuklluk, geçim sıkıntısı, hastalık, anasızlık, babasızlık, askerler, mayınlar... Hepsinin arasında sen öpüver kardeşini yanağından. Aldırış etmeden çocuk olduğunu unutmuş çocuklara... Küçük yaşta kadın olanlara, adam olmuşlara...

Her taraf kar, buz, soğuk, çocuk. İnsanlık üşüyor! Herkesin acı çığlıkları var her tarafta. Sessiz çığlıkları. Kültürel kimliklerinden yoksun insanların sesini duyuyor gibiydim. İnsanlar yaşamdaki gerçekleri görmezden geliyor. Askerler baskıcı ve zorbacı. Mayınları, askerleri atlatırsan ha-

yattasın! Yoksa vay haline... Yaşları ne olursa olsun söz hakkı olmayan çocuklar, daha kendileri büyüyememişken kardeşleri için çırpınan minik eller, birbirlerine umut olmak isteyen sınırsız kalpler var. Bu denli soğğun arasında içimizi ısıtan bu kalpler belki de. Hiçbir şeye isyanları yok. Nerdeyim, nasılım, ben kimim, kaç yaşıdayım, çocuk muyum, kadın mıyım, yoksul muyum, aç mıyım, tok muyum... Bu soruların hiçbirisi yok onlarda. Onlar içecek bir yudum su bulamazken ben bu acının tarifini nasıl bulayım? Elimizde tüm imkanlar varken bir kitap okumaktan yoksunuz biz bugün. Peki ya onlar? Tek istedikleri sadece bir alıştırmaya kitabı. Çocuk bedenler ama çok cesur yürekler onlar... İçimizden birileri. İran sinemasının profesyonel oyuncusuz bir ekol yaratması da onların tüm samimiyetini yansıtıyor aslında bizlere. O çok ünlü oyuncuların daha iyiler ve kimse rolünde sırtırmıyor. Kimse acısını abartmıyor, dramatikleştirmiyor. Ağlamayı öğrenen us-

talaştırdığımız oyuncular yerine zaten ağlayan insanların oynadığı bir film. Bugün bütün ağlayan insanımızın uğradığı kıyımı kendini bilen herkes insan olarak muhakkak derin bir üzüntüyle karşılıyor. İnsan, insana, insanlığını hissettiremiyorsa geldiğimiz durum çok can yakıcı. İnsanımız insanlıktan özür dilemeli. Ama bu özür tek taraflı olmamalı. İstemeden birbirlerine zarar veren insanlar bunu idrak edip özür dilemeliler. Aynı sınırlar içinde yaşarken, mutluluğumuzu farklılaştırıyoruz. Aynı ekmeği paylaşmıyoruz, bir selamı alamıyoruz. Filmde beyazın büyüüne kapılmamalı kimse. O güzelliklerin altında yatan mayınlar var. Her bir mayının eşittiri bir ölüm demek. Öldüren de biziz ölen de biz. Hep içimizden birileri. Hayatımızın gerçekleri tüm çıplaklığıyla serilmiş gözlerimizin önüne...

Sarhoş Atlar Zamanı, aslında hayatın, zor bir hayatın ta kendisi!

“Nasıl Korunabilirdik?” Şiddete Uğrayan Kadınlar ve Çocuklar*

■ ■ ■ Sena Sapmaz

Ülke gündemini takip eden insanlar için, şiddete uğrayan bir kadın ya da çocuk haberiyle karşılaşmak, çok sıradan bir durum. Ural Nadir, “Nasıl Korunabilirdik?” kitabında, toplumun en çok mağduriyet yaşayan iki grubunu inceliyor: şiddete uğrayan kadınlar ve çocuklar. Gerçekten de tüm toplumlarda bu iki grup en çok mağduriyet yaşayan ve en çok sosyal hizmet desteğine ihtiyaç duyan iki grubu oluşturuyor. Bu iki grup da aile içi şiddetin temel kurbanları olarak, sosyal hizmetlerin temel çalışma alanlarından birini oluşturuyor. Kitabında, “fiziksel olarak kendisine yönelsin ya da yönelvesin aile içi şiddet mağduru olan çocukların ve kadınların yaşantılarını şiddetin muhtemel sebepleri ve etkileriyle anlamayı” amaçlayan Nadir, şiddet gören 17 ve şiddet ortamında yetişmiş 8 kadın ile derinlemesine görüşmeler yapıyor.

Nadir’e göre, aile içi şiddet bireysel düzeyde bu şiddete uğrayan kişileri yoğun bir şekilde etkilese de, bireysel düzeyde ya da “aile” düzleminde ele alınamayacak kadar toplumsal bir olgu ve en önemli toplumsal sorunlardan biri. Kadınların yanı sıra, çocukların yaşadığı bu süreci de araştıran Nadir, çoğunlukla klinik olarak çocukların yaşadığı davranış sorunlarına odaklanan yaklaşımlar yerine, derinlemesine mülakatlarla ve sosyal hizmet bakış açısıyla, kadınların ve çocuklarının aile içi şiddet deneyimlerini anlamayı ve çocukların korunması konusunda detaylı bir model önermeyi hedeflediğini belirtiyor.

25 kadınla derinlemesine yapılan görüşmelerde öncelikle görüşülen kişilere dair tanıtıcı bilgilere yer veriliyor. Bunlar arasında doğrudan şiddet gören kadınlar olduğu

gibi, şiddet ortamında yetişen kişiler de yer alıyor. Kuramsal olarak kişiyi çevresi ile birlikte ele almaya dayanan ekosistem yaklaşımını benimsediğini ifade eden Nadir, bu yüzden kişileri tanıtırken, onları çevresi içinde anlamaya yönelik geniş bilgiler veriyor. Şiddet mağduru kadınlarla yaptığı her bir görüşmede, uzunca hayat hikayelerini de dinleyen Nadir, kadınların şiddete ilişkin belirlemelerini ve deneyimlerini ortaya koymaya çalışıyor.

Kadınların neden şiddet gördüklerine dair fikirlerini inceleyen Nadir, burada beş ana temanın öne çıktığını ifade ediyor. “Bunlar; erkeğin ailesinden kaynaklanan nedenler, erkeğin alkol ve madde kullanımı, erkekteki psikolojik sorunlar, kadının kişisel özelliklerinden kaynaklı nedenler ve toplumsal cinsiyet rolleridir.” Bu belirlemeler, kadınların bu şiddetle baş etmek için geliştirdikleri yöntemlere de etkide bulunuyor. Diğer yandan şiddet gören kadınların şiddetin, başlangıcı ile hemen eşlerinden ayrılmadıkları hatta bu evliliklerin uzun süre devam edebildiği görülüyor. Nadir, kitabın ilerleyen bölümlerinde bu konuya eğiliyor.

Kitapta, kadınların boşanmaya karar vermesi, kadın konuk evleri, kadınların devletten beklentileri, şiddetin çocuklar üzerindeki etkileri, kadınların çocuklarını aile içi şiddetin etkilerinden koruma çabaları da inceleniyor.

Nadir, kitabının son bölümlerinde, elde ettiği bulgularla yola çıkarak kadınların ve çocukların aile içi şiddetten korunması için, sosyal hizmet bakış açısı ile önerilerde bulunuyor. Toplumsal, siyasal ve hukuki önerilerini sıralayan Nadir, aile içi şiddetle mücadele ve bu mücadele içerisinde kadını ve çocuğu korumada en önemli meselelerden birinin bu durumun sadece aile içi bir mesele olmadığını, aynı zamanda toplumsal bir mesele ve büyük bir suç olduğunu kabul etmek olduğunu ifade ediyor. Nadir, burada şiddetin önemli bir nedeni ve pek çok vakada faili olan erkeklerle yapılacak çalışmalara dikkat çekiyor.

Kitaba yazılan arka kapak yazısından bir bölüm alırsak:

“Herkes dayak yemekten ya da o akşam kavga etmekten yorulmuş bitmiş, uyuyup kalıyordu öylece. Babanın enerjisi tükenene kadar kavga bitmiyordu. (...) Kavga olduğu zaman herkesi suçlu olarak, kendini mağdur olarak gördüğü için... bağırır bağırır küfreder, döver söver, sonra da şurada betonun üzerinde yere uzanırdı. (...) Daha sonra arabada yatma huyu çıkardı. Kavgayı eder, söver, bağırır çağırır, gider arabada yattı. Ertesi gün gelirdi kavgaya şöyle devam ederdi: siz bana onu yaptınız, bunu yaptınız, arabalarda yattım.” Çocukluğu şiddet ortamında geçen Ç.’nin anlatımından.

Ev içi şiddet hakkında ayrıntılı ve gerçekçi bir tablo çizen bu kitap olanca yakıcılığıyla “istikrarını” koruyan bu meselenin magazinleşerek kanıksamaya uğramasına karşı bir çabanın ifadesi. Çalışma, ev içi şiddeti bir deneyim

olarak inceliyor: Şiddetin “takvimi” nedir, nasıl başlıyor, nasıl işliyor, nasıl bir döngüsü var? “Nedenler” neler - “gerçek” nedenlerden öte, “bulunan”, “tutunulan” ve algılanan nedenler? Mağdurlar, uğradıkları şiddeti nasıl yorumluyor ve anlamlandırıyorlar? Baş etme mekanizmaları nelerdir, nasıl işliyor? Şiddete uğrayan kadınlar yanında şiddet ortamında yetişen çocukların deneyimlerine ve tanıklıklara dayanan bir inceleme... Sonunda ayrıntılı önerilerde de bulunuyor: Ne yapılabilir, kim ne yapabilir?

Ural Nadir’e Saygıyla...

İnsanların sorunları konusunda bir bölümde okuyan öğrenciler ve esasında tüm bir toplum olarak, hazırladığı bu çalışma dolayısıyla Ural Nadir’e teşekkür borçluyuz. Ural Nadir, insancıl bir toplum olma konusundaki en büyük engellerden biri olan şiddet konusunu ele alıyor bu kitabında. Bu yılın başlarında kaybettiğimiz Nadir, geçtiğimiz yıl, bir konferans dolayısıyla Üniversitemizde bulunmuştu. Her gittiği yerde dostlar edinen, dostluklar yaratan Nadir, konferans için geldiği kısa ziyaretinde, Kapadokya Üniversitesi öğrencileri üzerinde önemli bir etki bırakmış, öğrencilerin sürekli yeniden gelmesi için hocalarının kapılarını aşındırmasına neden olmuştu. Nadir, doktora tezinin de konusu olan şiddete uğrayan kadınlar ve çocukların, şiddetten uzak, özgürce yaşayacağı bir dünya için çok şey yaptı, yapıyordu, yapacaktı. Geride İdil, Toprak ve Zeynep’i bıraktı. Ural’ın yeri, eksikliği asla dolmayacak. Kapadokya Üniversitesi Sosyal Hizmetler Programı olarak, kendisini buradan bir kez daha saygıyla ve hasretle anıyoruz.

beklemek...

